

3) Článek 2 bod 8 směrnice 2011/7

musí být vykládán v tom smyslu, že

zohlednění částky daně z přidané hodnoty uvedené na faktuře nebo v jiném rovnocenném dokumentu vyzývajícím k provedení platby jakožto „splatné částky“ definované v tomto ustanovení nezávisí na tom, zda ke dni, kdy nastalo prodlžení s platbou, osoba povinná k dani tuto částku již odvedla do státní pokladny.

(¹) Úř. věst. C 53, 15.2.2021.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 20. října 2022 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesarbeitsgericht – Německo) – ROI Land Investments Ltd. v. FD

(Věc C-604/20) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Článek 6 – Žalovaný, který nemá bydliště v některém členském státě – Článek 17 – Příslušnost u spotřebitelských smluv – Pojem ‚profesionální nebo podnikatelská činnost‘ – Článek 21 – Příslušnost pro individuální pracovní smlouvy – Pojem ‚zaměstnavatel‘ – Vztah podřízenosti – Nařízení (ES) č. 593/2008 – Rozhodné právo – Článek 6 – Individuální pracovní smlouva – Dohoda o ručení uzavřená mezi zaměstnancem a třetí společností, která zajišťuje plnění závazků zaměstnavatele vůči tomuto zaměstnanci“)

(2022/C 472/07)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesarbeitsgericht

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: ROI Land Investments Ltd.

Odpůrce: FD

Výrok

1) Článek 21 odst. 1 písm. b) bod i) a odstavec 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech

musí být vykládán v tom smyslu, že

zaměstnanec může u soudu místa, kde nebo odkud naposledy obvykle vykonával práci, žalovat osobu, která má nebo nemá bydliště v některém členském státě a se kterou nemá uzavřenu formální pracovní smlouvu, avšak která na základě dohody o ručení, od níž odviselo uzavření pracovní smlouvy se třetí osobou, vůči tomuto zaměstnanci přímo odpovídá za plnění závazků této třetí osoby, jestliže mezi prvně uvedenou osobou a zaměstnancem existuje vztah podřízenosti.

2) Článek 6 odst. 1 nařízení č. 1215/2012

musí být vykládán v tom smyslu, že

výhrada týkající se použití čl. 21 odst. 2 tohoto nařízení vylučuje, aby soud členského státu vycházel z pravidel tohoto státu v oblasti soudní příslušnosti, jsou-li splněny podmínky použití tohoto čl. 21 odst. 2, i když jsou tato pravidla pro zaměstnance příznivější. Pokud naproti tomu podmínky použití uvedeného čl. 21 odst. 2 ani žádného jiného ustanovení vyjmenovaného v čl. 6 odst. 1 zmíněného nařízení splněny nejsou, takový soud může v souladu s posledně uvedeným ustanovením uvedená pravidla při určování soudní příslušnosti použít.

- 3) Článek 17 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 a čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I)

musí být vykládány v tom smyslu, že

pojem „profesionální nebo podnikatelská činnost“ zahrnuje nejen samostatně výdělečnou činnost, ale i činnost závislou. Dohoda uzavřená mezi zaměstnancem a jinou osobou než zaměstnavatelem uvedeným v pracovní smlouvě, podle níž tato osoba vůči zaměstnanci přímo odpovídá za závazky tohoto zaměstnavatele vyplývající z pracovní smlouvy, kromě toho nepředstavuje pro účely uplatnění těchto ustanovení smlouvu uzavřenou mimo jakoukoliv činnost nebo účel profesionální nebo podnikatelské povahy a nezávisle na nich.

(¹) Úř. věst. C 44, 8.2.2021.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 27. října 2022 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Kammergericht Berlin – Německo) – DB Station & Service AG v. ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

(Věc C-721/20) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Železniční doprava – Článek 102 SFEU – Zneužití dominantního postavení – Směrnice 2001/14/ES – Přístup k železniční infrastruktuře – Článek 30 – Regulační subjekt pro železniční odvětví – Kontrola poplatků za využívání infrastruktury – Vnitrostátní soudy – Kontrola poplatků s ohledem na právo hospodářské soutěže – Rozdělení pravomocí mezi regulační orgán a vnitrostátní soudy“)

(2022/C 472/08)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Kammergericht Berlin

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: DB Station & Service AG

Žalovaná: ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

Výrok

Článek 30 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/14/ES ze dne 26. února 2001 o přidělování kapacity železniční infrastruktury a zpoplatnění železniční infrastruktury, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/58/ES ze dne 23. října 2007,

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby vnitrostátní soudy používaly článek 102 SFEU a současně vnitrostátní právo hospodářské soutěže za účelem rozhodnutí o návrhu na vrácení poplatků za využívání infrastruktury, avšak za podmínky, že příslušný regulační subjekt předtím rozhodl o oprávněnosti dotčených poplatků. V tomto rámci mají tyto soudy povinnost loajální spolupráce a jsou povinny zohlednit rozhodnutí vydaná tímto subjektem jako součást posouzení a odůvodnit vlastní rozhodnutí s ohledem na všechny písemnosti ve spisech, které jim byly předloženy.

(¹) Úř. věst. C 88, 15.3.2021.